

Ottawský Zpravodaj

Vydává Ottawská pobočka Českého a Slovenského Sdružení v Kanadě

10. únor 2011

P.O. Box 1507 Manotick, ON K4M 1L4

Informace telefonem 613-834-9913 a nebo na www.cssk.ca

V tomto vydání naleznete:

- [Informace o taneční zábavě](#)
- [Článek o návštěvě Prahy sirem Nicholasem Georgem Wintonam](#)
- [Recenze knihy Mayday! Mayday!](#)
- [Proč se stát členem ČSSK](#)
- [Humor](#)

Taneční zábava

Nenechte si ujít letošní taneční zábavu, která se bude opět konat v sále Royal Canadian Legion, 391 Richmond Rd. Ottawa a to v sobotu 19. února 2011 v 19 hodin. Jako obvykle jen to nej z české a slovenské hudby. K večeři kterou připraví Bank Sausage and Street Deli si můžete objednat uzenou krkovičku s knedlíkem a zelím. Budou také párky s hořčicí a nebudou chybět ani výborné zákusky. Během večera budeme prodávat lístky do tomboly, která jako vždy bude obsahovat hodnotné ceny.

Výročí narození Ronalda Reagana

6. února roku 2011 tomu bylo sto let ode dne, kdy se narodil čtyřicátý prezident Spojených států amerických, Ronald Wilson Reagan. Prezident, který přinesl svobodu té části Evropy, která byla oddělena od světa ostnatým drátem. Té části Evropy, která byla součástí komunistické Říše zla. Reagan stál v čele Spojených států v letech 1981 až 1989 a zemřel v roce 2004 v 93 letech. Je mnohými považován za hlavního vítěze studené války, když se snažil Sovětský svaz stále vyššími výdaji na obranu "uzbrojit", zároveň se ale snažil se sovětskými vůdci vyjednávat. Ronald Reagan je nositelem nejvyššího českého vyznamenání, Řádu bílého lva I. třídy, který mu udělil prezident republiky v listopadu 1999 u příležitosti 10. výročí návratu svobody do České republiky.

G & G Auto Sales

926 Merivale Road

30+ vehicles in stock
from \$2000 to \$7000
domestics & imports

WE
SERVICE
WHAT WE
SELL!

Import Car

C E N T R E

880 Merivale Road, Ottawa, Telephone : 613-722-3030 www.importcarcentre.com

**ČSSK Ottawa
pořádá**

Taneční zábavu

**Českou a Slovenskou
hudbu předvede
DJ Láďa**

**K večeři připraví Jožka Škurek
z Bank Street Deli and Sausage
uzenou krkovičku s knedlíkem a zelím.
Budou také párky s hořčicí
a nebudou chybět ani výborné zákusky.**

Žízeň budeme hasit českým pivem

**Sobota 19. 2. 2011 v 7 hodin večer
v sále Royal Canadian Legion
391 Richmond Rd. Ottawa**

**Tombola bude opět obsahovat hodnotné ceny,
vstupenky \$15 v předprodeji, \$20 u dveří,
jídlo a pití není zahrnuto v ceně vstupenky.
Více informací na tel. čísle 613-834-9913.**

Místo lyžování v Alpách zachránil 669 židovských dětí z Čech...

Česko bylo uprostřed tohoto týdne poctěno. Ne trapnými hádkami vládní koalice o policejního ředitele, ale opětovným příletem Sira Nicholase George Wintona do Prahy. Na světoznámý dokument režiséra Matěje Mináče "Síla lidskosti" navázal jeho nový filmový projekt "Nickyho rodina". Znovu se představily příběhy Wintonových dětí. Deset z nich se také zúčastnilo i pražské slavnostní premiéry 20. ledna 2011.

Když se mladý burzovní makléř Nicholas George Winton chystal v prosinci 1938 se svým kamarádem Martinem Blakem, pracovníkem britského Výboru pro uprchlíky, lyžovat do Švýcarska, byl požádán, aby místo lyžování přijel do Prahy pomoci s utečenci z Československa. Válečná mračna se stahovala nad celým Československem, ale v ohrožení života se ocitli především Židé z Hitlerovy černé listiny. Winton začal pomáhat s přípravou odjezdů převážně židovských dětí do Velké Británie či Švédska, které jako jediné země neuzavřely své brány uprchlíkům.

Stál jsem na Wilsonově nádraží v Praze před sousoším makléře Wintona, který nese jedno z dětí, druhé má po boku, u nohou velký kufr s nenutnějšími věcmi. Jde mráz po zádech z představy, co všechno ty děti čeká, když nastoupí do vlaku a odjedou do neznámého kraje k úplně neznámým lidem. Pryč od rodičů, o nichž ještě netuší, že je už nikdy nespatří...

Nicholas Winton měl své krédo: „Když něco není nemožné, musí existovat způsob, jak to uskutečnit.“ A tak se svými spolupracovníky zajišťovali německá povolení k vycestování dětí, následně britská povolení k vpuštění do země a samozřejmě sehnat dětem adoptivní rodiny, které by za ně zaplatily nemalou kauci padesáti liber. Děti jely vlakem z pražského Wilsonova nádraží přes Říši a Holandsko až ke kanálu La Manche, odkud je loď převezla do bezpečí ostrovního státu. Přes přísný dohled gestapa se podařilo z Prahy dostat 8 vlaků a celkem 669 dětí. Největší devátý transport, který měl převážet 250 dětí, naplánovaný na 3. září 1939 už ale nevyjel, protože 1. září začala druhá světová válka. Téměř žádné z těchto dětí válku nepřežilo.

V roce 2003 byl Nicholas Winton ve Velké Británii povýšen anglickou královnou do šlechtického stavu. Nemohl být ale jako potomek židovských rodičů oceněn státem Izrael titulem "Spravedlivý mezi národy", jenž se uděluje pouze lidem jiného vyznání, kteří přispěli k

Sousoší makléře Wintona se dvěma dětmi v Praze na vlakovém nádraží... Foto: B. Olšer

CWT
Can Air World Travel Inc

Jarmila Logan diirector
3320 McCarthy Rd. Unit 5
Ottawa, K1V 0X3
tel: 613 738 8888
Toll free in North America 1 877 407 408 8530
fax: 613 521 1998
<http://www.canairworld.com/>
reservations@canairworld.com

satellite

1-416

záchraně Židů. V současnosti se počet členů „Nickyho rodiny“ rozrostl na 5 700 lidí, a to díky dětem a vnoučatům zachráněných.

(V jeruzalémském Muzeu Holocaustu Jad Vašem je stromořadí "Alej Spravedlivých". Mezi desítkami stromů je s č. 59 ten, který patří českému humanistovi Přemyslu Pitterovi, jenž vytvořil dočasný domov pro židovské děti, vracející se z koncentráků. Byl mezi nimi i Yehuda Bacon z Ostravy, dnes izraelský malíř, který svědčil u soudu s Adolfem Eichmannem...)

Jako připomenutí výjimečného činu Nicholase George Wintona vyrazil ve spolupráci s Českými drahami 1. září 2009 z pražského Wilsonova nádraží do Londýna historický vlak Winton Train. Byl do něho zařazen také salonní vůz T. G. Masaryka, který první československý prezident dostal v březnu 1930 k osmdesátým narozeninám. Ve vlaku cestovali také některé ze stovek dětí, které jejich rodiče v roce 1939 odeslali do zahraničí, aby jim zajistili bezpečí před zrůdným nacismem. Sice jim slibovali, že jedou pouze na prázdniny, po nichž se zase všichni setkají, ale jen v sobě dusili neblahou předtuchu, že už se s nimi nikdy neshledají...

Během čtyř dnů urazil Winton Train trasu dlouhou 1296 km se zastávkami Praha, Furth im Wald, Norimberk, Kolín nad Rýnem, Emmerich, Rotterdam, Hoek van Holland, Harwich, odkud dovezl cestující přímo na Liverpoolské nádraží v Londýně. Tam zachráněné děti, jejich potomky a příbuzné přivítal sám Sir. Nicholas Winton.

Chana Ringová-Roženská z městečka Ramat Hasharon u Tel Avivu, která přežila holocaust zásluhou práce v továrně Oscara Schindlera na smaltované nádobí, mi řekla: "Tento nacističtí si vyžádal na svém seznamu přes tisíc židovských vězňů z Osvětimi. Byla jsem na něm i se svými rodiči. Dokáží se vcítit do pocitů štěstí všech dětí, zachráněných panem Wintonem. My dodnes nosíme květy na křesťanský hrob Oscara Schindlera do Jeruzalému. Milovali jsme ho a každý měsíc jsme se těšili na to, až budeme moci odevzdat ze svého platu asi třetinu šekelů na pomoc nemocnému Schindlerovi..."

Ze spontánního rozhodnutí českých studentů vznikla před více než rokem petice, ve které podepsaní žáci základních a středních škol žádají příslušnou komisi norského parlamentu, aby Siru Nicholasi Wintonovi udělila za jeho zásluhy Nobelovu cenu míru. Nyní má petiční arch přes sto tisíc podpisů. Jsem proti pochybnostem, že udělení Nobelovy ceny míru Nicholasi Wintonovi není šťastným nápadem. Zasloužil si ji snad víc Jásir Arafat, Al Gor nebo Barack Obama...? Co na toto zvláštní rozhodnutí norské komise naši pochybovači, kteří jistě nikdy nebyli v Osvětimi, Buchenwaldu nebo Treblince...? Je spíš otázka, jako ji připomenul herec a básník Vladimír T. Gottwald, zda si Nobelova cena míru zaslouží Sira Wintona...?

Není mi jasné, jak někdo nemůže pochopit, za co všechno zachráněné děti svému „britskému Schindlerovi“ vděčí...

Autorem článku je Břetislav Olšer, český nezávislý novinář. Více informací o autorovi naleznete na <http://bretislav-olser.enface.cz/>.

HOME & COMMERCIAL ELECTRONIC REPAIRS
Serving Ottawa Since 1992

We Service **ALL BRANDS** Of TV's, CD, DVD,
LCD / Plasma, Multisystem, Home Theatre & More...
Car Radio & Stereo
Antique Radio Restoration

Work Guaranteed
Pick-up & Delivery Available

(613) 749-3030
274 Donald Near Vanier PKWY

Česká škola

Čas letí a žáci české školy v Ottawě mají první půlrok školního roku za sebou. Stejně jako posledních několik let má i letošní rok česká škola vysokou docházku. Žáci se kromě češtiny učí i české písničky a zeměpis. Paní učitelka Eva Tshunza chce dosáhnout toho, aby žák který navštěvuje školu byl schopný v případě návštěvy ČR komunikovat v českém jazyce. Za tuto činnost bych rád paní Evě poděkoval. Pokud máte dítě školního věku a chcete školu navštívit, kontaktujte redakci Zpravodaje.

Láďa Kubát

Mayday! Mayday!

„Mayday! Mayday!“ není myšleno SOS volání letadla nebo námořní lodi, ale SOS volání po omezení imigrace do Kanady a zastavení multikulturalismu, aby nedošlo ke konci Kanady, tak jak je či byla známa. Je to varující kniha jednoho z nejúspěšnějších autorů a předního rozhlasového komentátora ottawské rozhlasové stanice 580 CFRA, a jiných syndikovaných stanic, 74-letého Lowella Greena, který na této stanici působí od roku 1960, kde má tříhodinové konverzační pořady s posluchači každý pracovní den na různá témata. Jeho pořad je nejdelší „talk show“ v Severní Americe a těší se obrovské popularitě, snad s výjimkou chápání levicově zaměřených, politicky korektních a nerealistických posluchačů. Kniha „Mayday! Mayday!“ vydaná koncem roku 2010 v Greenově soukromém vydání prostřednictvím Spruce Ridge Publishing si vyžádala již několik nových vydání a počtem výtisků zdaleka předstihne jiné autory, kterým se o takovém úspěchu jen může snít.

Čím to je, že tato kniha, jakož i předchozí knihy Greenem vydané, dosahuje takového ohlasu? Především si Lowell Green dal pečlivou práci s průzkumem tématu nežádoucí imigrace do Kanady v posledních letech a s multikulturalismem jako takovým, který je vhodným nástrojem pro politiky k získání voličů, ale výhledově je nebezpečím pro Kanadu, pokud tato si nevezme ponaučení. Green neváhá vyslovovat pravdy, které levicovní politici, kterých je naštěstí v Kanadě málo, ale i liberálové nebo konzervativci mající obavy kvůli nastolené politické korektnosti vyslovují. Oproti tomu Green, který je politicky i existenčně nezávislý nemá problém se vyjadřovat zcela otevřeně, protože jen pravdivě vyslovené skutečnosti a svoboda slova mohou věci změnit. A ohlas posluchačů a čtenářů mu dává za pravdu. Kniha je také varováním i pro jiné země včetně České republiky, aby stejnou cestu jako Kanada nenastoupily. O čem tedy tato kniha je?

„Stará Canada“ byla vybudována z ničeho (vedle respektu k původnímu indiánskému a eskymáckému obyvatelstvu) hlavně tvrdě pracující imigrací z Anglie, Francie, ale i dalších evropských zemí včetně Čechů a Slováků, kteří začali do Kanady emigrovat hlavně od počátku 20. století, s velkou vlnou příchodu imigrantů vlivem událostí komunistického puče v roce 1948 a sovětské okupace v roce 1968. Od roku 1945 do Kanady imigrovalo celkem 10 milionů imigrantů, do osmdesátých let v poměru 4:1 evropských imigrantů vs. imigrantů z ostatních zemí. Od osmdesátých let je to v obráceném poměru 4:1 imigrantů z Asie, Afriky a Středního východu vs. evropských imigrantů. Tato nová vlna imigrace, tzv. „viditelné menšiny“ je vesměs odkázaná po dlouhou dobu na sociální podporu vzhledem k nízkému nebo nekompetentnímu vzdělání a malými jazykovými znalostmi angličtiny nebo francouzštiny. Je tedy značnou zátěží pro kanadskou státní pokladnu. To je ještě násobeno skutečností, že tito noví imigranti si do Kanady následně přivezou mnohačlenné rodiny ze zemí kulturně i politicky velmi vzdálených Kanadě. Během příštích 20 let se podle odhadu „Nová Kanada“ bude rozšiřovat 4 x rychleji než ti narození v Kanadě. Imigrace se ze 70 procent soustřeďuje hlavně do největších měst Toronto, Vancouveru, kterému nově příšlí Číňané začínají říkat „malá Šanghaj“ a Montrealu, který ale jako součást provincie Quebec si jako jediná v Kanadě prosadila výsadu, že si o imigraci rozhoduje sama, to je vybírá si téměř exklusivně imigranty z francouzsky mluvících zemí. Takže v Torontě, kde podle statistik v roce 2006 žilo 43 procent „viditelné menšiny“, v roce 2031 to bude již 63 procent, ve Vancouveru z 23 procent, 59 procent, Montrealu z 16 procent, 31 procent, v Calgary z 22 procent, 39 procent, v Ottawě z 19 procent, 36 procent, atd.

Lowell Green se ptá zda tato „Nová Kanada“ je pro Kanadu výhledově žádoucí a únosná. Věřící, spolu s mnoha posluchači a čtenáři, že tomu tak není.

Ke konci roku 2008, kdy Kanada měla 32 milionů obyvatel, Kanada přijala 247.243 imigrantů, 251.235 zahraničních sezonních pracovníků, 178.227 zahraničních studentů (z toho 42.154 z Číny a 27.440 z Jižní Koreje) a 94.144 uprchlíků (z toho cca 2.000 z České republiky), dohromady je to tedy 770.849 příchozích, kteří musí být ubytováni a umožněny jim služby (zdravotní, vzdělávací, vyživovací) z peněz kanadských daňových poplatníků.

Statistika říká, že v letech 1996 – 2006 přišlo do Kanady z USA a evropských států 268.525 imigrantů (17.5 procent z celkového počtu) a 1,266.165 imigrantů (82.5 procent z celkového počtu) z ostatních zemí.

Plodnost v Kanadě je 1.48 a stále se snižuje, kdy 2.2 je považováno za faktor, kdy je možné udržet konstantně stejný počet populace. Na druhé straně faktor u zemí Třetího světa je 4 a např. v Pákistánu 5.08.

K této situaci nepřízní čísel je nutné přidat neadaptovatelnost některých národnostních skupin z důvodů neznalosti Kanady, kulturní odlišnosti, náboženské nenávisti ke křesťanství, právním zvykům, např. zákon Sharia, mnohoženství, manželství s nezletilými, jakož i úroveň vzdělání nesrovnatelné s kanadským standartem. Nová imigrace je také špatně jazykově vybavena v angličtině nebo francouzštině a v mnoha případech nemá zájem si znalost získat. V Kanadě bylo zvykem, že druhá a třetí generace původní imigrace se plně integrovala do kanadského života. To se nedá stejně říci u nové imigrace, která mnohdy nemá ani zájem se integrovat a dokonce přebírá nenávist vůči západnímu způsobu života. Soudy s několika teroristickými skupinami muslimských mladíků již narozených v Kanadě to potvrzuje. Na některých univerzitách se projevuje rasová nenávist arabských studentů vůči židovským. Ženy v rámci některých etnických skupin jsou považovány za občany druhého řádu, plně odkázány na své despotické manžele.

Tyto negativní jevy se pochopitelně nedají generalizovat, protože např. čínští a korejští imigranti jsou tradičně pilně studující a také tvrdě pracující. A vždy tomu bylo, od počátku existence Kanady, kdy Číňané se velkým dílem podíleli na stavbě celokanadské železnice ze západu na východ.

Z výše uvedených čísel a návyků imigrantů je patrné jak „Nová Kanada“ může dopadnout v několika desítkách let, pokud se neprovedou radikální kroky a kdy může vlastně dojít k nové kolonizaci. Jak ale k takové situaci mohlo dojít?

Ve vysvětlení se Green vrací do éry vlády liberálního ministerského předsedy Pierre Trudeau z Quebecu (narozen 1919 – zemřel 2000), který vládl v letech 1968 – 1984. Pierre Trudeau z provincie Quebec byl muž velkých ideálů a „spravedlivé společnosti“, který měl a stále má velké obdivovatele, jakož i zavrhovatele. Některé jeho prosazené zákony, jak se projevují, se ukázaly spíše překážkou v neprospěch Kanady. Sám Trudeau přiznal, že jeho velkým zklamáním bylo, že jeho multikulturalismus nepomohl rozdílným skupinám přinést a vtělit jejich zvláštní diverzitu v rámci společné univerzality kanadské zkušenosti, ale nebylo výsledkem ničeho jiného než zvyšujících se finančních požadavků těchto skupin.

V roce 1969 byl přijat Oficiální jazykový zákon, který postupně zvýhodnil a vlastně potvrdil výjimečnost francouzštiny v provincii Quebec a donutil ostatní anglosaské provincie, aby akceptovaly dvojjazyčnost ve svých legislativách a umožnily francouzsky mluvícím menšinám svoji existenci v jejich jazyce po celém území Kanady. V praxi se to projevuje například tím, že většina konkursů na místa ve federální vládě jsou vypsané jako dvojjazyčné. Preference je dáвана frankofonům, protože anglofoni nemají dostatečnou vybavenost francouzštiny, která se s výjimkou Quebecu používá minimálně a výjimečně. Tím jsou frankofoni znevýhodněni ve výběrových řízeních na pracovní místa (ovšem ve správě provincie Quebec se musí používat jen francouzština).

A jak píše Green, urychlit tuto cestu do Nirvany, v roce 1973 byla vytvořena Kanadská etnokulturální rada, stejně jako Multikulturální direktorát na Ministerstvu tajemníka státu. S tím jsem měl co do činění, protože jeden kolega z Československé asociace v Kanadě se jednu

dobu stal předsedou této rady a já jako předseda Asociace jsem se zúčastňoval zasedání spolu s představiteli dalších asi 30 organizací. Začátky byly ještě dobré, horší byly pozdější doby, kdy na jednání některé skupiny začaly zanašet letité historické spory ve svých původních zemích jako např. Řekové, řečtí Kypřané a Arméni vůči kanadským Turkům, kterým trvalo asi 3 roky než se mohli stát součástí této rady, protože do té doby byli blokováni pod různými právními i neprávními záminkami organizacemi, které si z původí země vůči nim přivezli averze. Toto pokračovalo zejména v posledních letech, kdy kanadští Palestinci si z rady dělali platformu pro své požadavky. Když jsem jednou dostal prohlášení, do které byla také zahrnuta naše organizace, aniž bychom o tom věděli, natož s tím souhlasili, bylo zřejmé, že je nutné s takovou radou skončit. V současné době je to naprosto bezvýznamná organizace.

Nirvana v Kanadě ovšem pokračovala přijetím v roce 1982 repatriované kanadské Ústavy, čímž jednak byla přetržena pupeční šňůra s Velkou Británií, splněna řada quebeckých požadavků a v Kanadské listině práv a svobod, která je součástí Ústavy je v sekci 27 řečeno: „Tato Listina musí být interpretována způsobem konzistentním s ochranou a obohacením multikulturálního dědictví Kanadčanů.“ Oficiální právní interpretace tohoto je schopnost imigranta si ponechat svoji vlastní kulturu v této zemi, což není jen privilegium, ale právo chráněné Listinou. Mezi jiným Listina naznačuje, že soudy musí multikulturální realitu vzít v potaz když vyřknou rozhodnutí. Green uvádí příklad, kdy v roce 2005 došlo k absurdnosti, kdy právník namítl, že policie nevzala v úvahu cizí kulturu u otce, obviněného za znásilnění své sedmileté dcery a vetření pepře do očí svých ostatních dětí. Ať již to vzal soudce v úvahu či ne, faktem je, že otec byl osvobozen.

V roce 1988 kanadský Parlament schválil Kanadský multikulturální zákon, který ochraňuje a obohacuje multikulturalismus v Kanadě a je definován jako trvalá ochrana příchozích kultur a jejich jazyků. Kanada je jediná země na světě, která má takový zákon. Green se ptá: znamená to snad, že musíme respektovat jinou kulturu jako kamenování žen, které ukazují kotníky?

V roce 1991 následovalo zřízení Ministerstva Multikulturalismu. V poslední době Konzervativní vláda přejmenovala ministerstvo na Ministerstvo občanství, imigrace a multikulturalismu.

Je známo, že Kanada je jediná země na světě, která na svém území musí vyslechnout každého žadatele o uprchlický status, bez ohledu zda se jeho případ jeví jakkoliv směšný. Výsledkem je, že tito žadatelé mohou čekat až roky na své slyšení a případná odvolání za bohaté asistence placených právníků a imigračních konzultantů, kteří si ze situace udělali blahobytné živobytí.

V roce 2008 kanadská hlavní revizorka Sheila Fraserová hlásila nález, že Kanada ztratila stopu po 41.000 uprchlických žadatelích, z čehož podle policie je na 3.000 kriminálních, včetně teroristů, vrahů a zlodějů. Fraserová rovněž konstatovala, že je na 11.000 případů uprchlíků, kteří ještě nebyli označeni pro posouzení. Nedořešených případů je tolik, že Ministerstvo imigrace situaci fyzicky není schopno zvládnout.

To bylo nejen způsobeno Multikulturálním zákonem, ale hlavně v roce 1985 rozhodnutím soudkyně Nejvyššího soudu Berthy Wilsonové, která rozhodla, že každému na světě včetně USA a zemí EU musí být garantováno právo být v Kanadě vyslyšen a do té doby bude vydržován na státní útraty včetně výživy, ubytování, zdravotní péče a vzdělání, zrovna tak jako občan Kanady, s výjimkou že tito žadatelé nemohou volit v kanadských volbách, protože nejsou ještě občany.

Je pochopitelné, že této příležitosti se chopilo mnoho lidí z Třetího světa a odjinud, kteří tuto slabinu Kanady dobře znají, včetně českých Romů, kteří způsobili znovuuvalení kanadských víz pro české občany.

Sám jsem byl svědkem téměř komické situace, kdy v jednom kanadské hotelu v recepci mě oslovil česky asi 25-letý recepční po zjištění mého jména. Ptal jsem se ho jak se do Kanady dostal. On mně zcela otevřeně řekl: „Jak bych se mohl dostat, přeci jako Cikán, na pohovor jsem se natřel hnědou barvou a vymyslel si příběh“. V Kanadě tudíž vládne imigrační chaos, který stojí daňové poplatníky spousty peněz. Čtenář se jistě bude ptát co Kanada a Lowell Green navrhuje k zlepšení této nežádoucí situace.

Vládnoucí menšinová Konzervativní strana, i ostatní strany v Parlamentě (Liberálové, NDP – sociální demokraté a Bloc Québécois - quebeckí separatisté) přijaly v roce 2010 v Parlamentě

zákon, který by měl situaci do jisté míry řešit, protože si uvědomují, že současná situace je neúnosná, zejména s přihlédnutím k ekonomické situaci, která se vzpamatovává z krize. Zákon má být podložen prováděcími nařízeními, která mají být hotova do konce roku 2011. Mám dojem, že termín je stanoven tak, aby mohla být imigrační nařízení zpřísněna po případné většinové výhře Konzervativní strany ve volbách, které by mohli letos proběhnout.

V podstatě celý imigrační proces má být urychlen bez možnosti nekonečných odvolání, Imigrační a uprchlické rady mají být osazeny profesionálními imigračními úředníky místo dosazených, mnohdy protekčních lidí, postrádajících imigrační zkušenost. Mají také být stanoveny tzv. „bezpečné země“, např. USA, země EU a Austrálie, které budou mít jiný imigrační režim, než potencionálně uprchlické země, i když o azyl je možno žádat z různých, i nepolitických důvodů, jako rasistických, sexuální perzekuce pro lidi stejné orientace, atd.

Probíhat bude také debata zda počty přijímaných nejsou přemrštěné v situaci relativně vyšší nezaměstnanosti a nárocích na pracovní kvalifikovaná místa, která nová imigrace z neevropských zemí nemůže ve většině případů obsadit pro nedostatečnou kvalifikaci nebo neschopnost se adaptovat. Z tohoto důvodu v roce 1980, 8.2 procenta imigrantů žilo pod úrovní chudoby, zatímco od roku 1996 – 2001 (poslední statistický údaj) to bylo již 41.2 procenta.

Lowell Green navrhuje vzhledem k nízké porodnosti prodloužit možnost pracovat až do 70 let (on sám ve svých 74 letech je stále intenzivně činný), dát rodinám výhody k tomu, aby mohly mít více dětí a k tomu jim umožnit podmínky jako se např. nyní děje ve Francii. A v neposlední řadě zvýšit produktivitu práce o 1 procento za rok, protože produktivita práce v Kanadě stále pokulhává za USA. Pokud se přijmou a umožní tato opatření, nebude třeba tak vysoký počet imigrantů, z nichž většina je nežádoucích.

Green říká jestliže v květnu 2010 Kanada měla 1.5 milionu nezaměstnaných, přijmout dalších 0.5 milionu imigrantů, kteří budou pobírat sociální podporu nedává smysl.

Kniha „Mayday! Mayday!“ Lowella Greena je varovným signálem nejen pro kanadské politiky i kanadské voliče a daňové poplatníky, ale doufejme že i pro ostatní země včetně České republiky, které by chtěly „spravedlivou společnost“ a nechtěly pochopit SOS volání.

Autorem článku je Miloš Šuchma

Proč se stát členem Českého a Slovenského sdružení (ČSSK)?

Obracíme se na vás, kteří byli členy ČSSK v minulosti, ale nebyli vyzváni k obnovení členství, jakož i všechny ty, kteří nikdy členy ČSSK nebyli, přestože v Kanadě dlouhou dobu žijí, nebo jsou nově příchozími.

ČSSK se zastávalo a zastává práv Kanadánů českého a slovenského původu u kanadské, české a slovenské vlády ve věci prosazování zákonů o občanství včetně dvojího občanství.

ČSSK propaguje kanadskou, českou a slovenskou kulturu v Kanadě.

ČSSK je pokračovatelem organizace, která byla založena v roce 1939 po Mnichovském diktátu a která měla v té době 92 poboček po celé Kanadě, přispěla mnohamilionovou sbírkou na válečné úsilí a z řad této organizace bojovalo mnoho mladých mužů ve 2. světové válce. Z těchto důvodů Kanadáné českého a slovenského původu nikdy nebyli považováni v Kanadě za nepřátelskou menšinu, bez ohledu na situaci v jejich mateřských zemích. Na tuto tradici jsme velmi hrdi.

Je skutečností, že s nepřibývajícím imigrací členská základna ČSSK i v celé české a slovenské komunitě početně slábne. Obracíme se tedy na vás všechny, aby jste vyjádřili svoji sounáležitost k ČSSK jako organizaci, která vždy hájila zájmy české a slovenské komunity. Zvýšený počet členů má mnohem větší váhu v jednání s úřady kanadské, české nebo slovenské vlády. Pokud chcete v naší činnosti pomoc a příspěvek svými návrhy, budete vítáni. Pokud budete jen pasivními členy a návštěvníky organizovaných akcí, budete stejně vítáni. Přihlásit se můžete zasláním emailu na adresu sdružení v Ottawě - ottawa@cssk.ca.

Láďa Kubát

Petr J. Mach

mistr houslařský
309 EARDLEY RD. AYLMER, PQ.
(819) 684-3886
<http://www.petermach.com>
E-mail: pmach@cyberus.ca

Humor

Šéf hovoří k zaměstnancům: "Pořád si stěžujete, že je krize, přitom byste měli být rádi, že máte tento rok o 50 procent vyšší platy."

"Vyšší? Oproti kterému roku?"

"Oproti příštímu."

Pacient: "Nemohu se rozhodnout mezi operací a smrtí."

Doktor: "S trochou štěstí můžete mít oboje...."

Když jsem přišel včera večer domů, manželka požadovala, abych ji vzal někam, kde je drahé.

Tak jsem ji vzal na benzínovou pumpu.

Ekonomická krize je horší než rozvod.

Také přijdete o spoustu peněz, ale manželka vám zůstane.

"Víte, jak se pozná, že krize zuří naplno?"

Když zkrachovalý bankéř je nucen jít žebrot, ale zjistí, že nemá u koho.

"Pane doktore, můj muž má nějakou divnou nemoc, mohl byste ho vyšetřit?"

Doktor manžela vyšetří a povídá: "Máte pravdu, paní, má kvadratickou nemoc."

"A jaká to je?" "Má chuť na druhou."

Ako sa povie svokra po poľsky?

Baba prebytočna!

Muž měl už po krk stálého komandování od manželky, tak zašel k psychiatrovi, co s tím. Psychiatr mu poradil, jak si budovat sebevědomí a dal mu knihu o asertivitě. Chlap ji v autobuse cestou domů celou přečetl. Přijde domů, vrazí do dveří, přistoupí k manželce, ukáže na ni prstem a řekne:

Odtedka chci, abys věděla, že JÁ jsem pán v tomto domě a MOJE slovo je zákon! Chci, abys mi teď připravila dobré jídlo, a když ho sním, očekávám bohatý dezert. Po večeři mi připravíš koupel, abych si mohl oddychnout. A po koupeli, hádej, kdo mě obleče a učeše... ?"

"Asi někdo z pohřebního ústavu", odpoví mu žena.

Nemocniční chodbou jde sestra a tlačí vozík s pacientem.

Ten na ni žalostně kouká a prosí:

"Sestřičko, zkusíme to ještě na ARO, prosím!"

Sestřička však kategoricky odmítá:

"Paní doktorka řekla, že do márnice, tak jedeme do márnice!"

Pod mostem leží dva bezdomovci a ten jeden povídá: "Hele Karle, teď se všude mluví o té finanční krizi, myslíš, že se to nějak dotkne i nás?"

"No jasně!" povídá Karel.

"A jak, prosím Tě?"

Karel: "No, máš nějaký kamarády bankéře, manažery nebo podnikatele?"

"To teda nemám."

Karel: "Tak vidíš, a teď je brzy budeš mít ..."

Studentka medicíny slečna Nováková předvádí na maketě porod kleštěmi.

Profesor ji chvíli pozoruje a povídá :

"Výborně! Teď ještě třískněte otce po hlavě a vyvraždila jste komplet celou rodinu!"

Žena: "Dneska ráno v metru tři chlapi vstali, aby mi uvolnili místo."

Muž: "A vešla ses?"

Zastaví manželský pár u benzinové pumpy a pumpař říká manželovi:

"Máte nové auto, že jo?"

Manželka na manžela:

"Co říkal?"

"Že máme nové auto"

Za chvíli pumpař říká:

"Koukám podle espézetky, že jste z Plzně!"

Manželka na manžela:

" Co říkal?"

"Že jsme z Plzně!"

Pumpař na to:

"Já jsem znal jednu ženskou z Plzně, ta byla tak ošklivá, blbá, neuměla vařit, no hrůza!"

Manželka zase na manžela:"

Co říkal?"

"Že Tě zná!!!!"

Učitelka se ptá dětí, co je to stát v krizi. Janička odpovídá: "To je ostrov v bouři. Vlny do něj bijí, ale až bouře skončí, bude ostrov krásnější."

Na to Pepíček: "Stát v krizi je jako loď v bouři. Vlny do ní bijí, loď se skoro potápí, všem je blbě, všem se chce blít, ale vystoupit nemůže nikdo."

Při zlaté svatbě si manželé povídají: "Miláčku, já sem tě 3x zradila.."

"S kým to bylo poprvé?"

"No víš jak si byl těžce nemocný a nechtěli tě nikde operovat? Musela jsem přece přesvědčit primáře!"

"Díky zlato, zachránila si mi život... S kým to bylo podruhé?"

"No víš jak jsme potřebovali peníze a nikde nám nechtěli půjčit? Musela jsem přesvědčit ředitele banky!"

"Miláčku, ty peníze se nám přece moc hodili... S kým potřetí?"

"No.. víš jak si kandidoval do ministerstva a chybělo ti ještě 250 hlasů?"

Pepíček se ptá otce: "Tati, zasáhne naši rodinu finanční krize?" A tatínek odpovídá: "Finanční krize zasáhne ty, kteří mají peníze. My budeme prostě v prdeli..."

Přijde pán do hotelu a žádá o pokoj. Recepční se ho ptá: "A budete si přát pokoj na přespání nebo na vyskočení z okna?"

Stretne manželka svojho muža 8. marca na ulici s kyticou kvetov.

Cela usmiata sa ho spyta: To je pre mňa?

On na to: Nie, je to pre sekretarku.

Ona zamračene na neho: Tak sekretarke kvety a mne kokot?

On: Chceš vymeniť?

Dvě přítelkyně se potkaly po deseti letech.

"Pane Bože, ty jsi ale zestárla," zvolala první, "ani jsem tě nemohla poznat!"

"Tak to já jsem tě poznala hned," odvětlí štiplavě druhá, "podle šatů, co jsi měla posledně na sobě!"

Deti na zadných sedadlách spôsobujú nehody.

Nehody na zadných sedadlách spôsobujú deti.

Manželky by měly být jako bankovky.

Za jednu čtyřicítku bychom měli dostat dvě dvacítky.

"Prý ti utekla žena k mamince, je to pravda?"

"Jo, už po čtvrté."

"A co tomu maminka říká?"

"Nevím. Ale už mi ji třikrát vrátila!"

V porodnici se ptají rodičky: "Přejete si, aby byl otec u porodu?" -

"Raději ne, mohl by se tam potkat s manželem."

Manžel říká ženě: "Dnes jsem tě zahlédl na obědě s cizím mužem. Chci vysvětlení a chci slyšet

pravdu!"

"Tak si to ujasni, co chceš. Vysvětlení, nebo pravdu?"

Starší italský muž, který žil na předměstí Rimini, šel do místního kostela ke zpovědi. Když kněz otevřel okénko ve zpovědnici, muž povídal: "Otče, v době druhé světové války zaklepala naléhavě na moje dveře krásná židovská žena a požádala mě, aby jsem ji ukryl před nacisty. Tak jsem ji schoval do podkroví."

Kněz odpověděl:

"To je něco moc úžasného, za to se nemusíš zpovídat."

"Je toho víc, co vám musím říct, otče, ona se mi za to začala odvděčovat. Bylo to několikrát za týden a někdy v neděli i 2x."

Kněz řekl: To bylo dávno a tím, co jsi udělal, jste se oba vystavili velkému nebezpečí a dva mladí lidé na základě těchto okolností mohou lehko podlehnout slabosti těla. Avšak jestli jste opravdu zalitovali své slabosti, je vám odpuštěno."

"Děkuji Vám otče. Bylo to opravdu velké oslabení mého svědomí. Mám však ještě jednu otázku."

"A jakou?" zeptal se kněz.

"Mám jí říct, že už je po válce??"

"Pokud je ještě k světu, pere, vaří a uklízí, tak já bych mlčel..."

Přijde mladá slečna k doktorovi a povídá:

"Pane doktore, já jak si dám skleničku, tak mám hned chuť padnout nějakému chlapovi do náruče. Co mám dělat?"

Doktor vyndá láhev vodky a povídá: "Nalejte si...."

Rozprávají sa dvaja patológovia na silvestrovskom večierku:

Tak čo, otvoríme toho Huberta?

Kedy muž otvorí žene dvere na aute?

1. Keď má nové auto.
2. Keď má novú ženu.

Vraj ti kartárka predpovedala, že ťa opustí žena.

No... nepovedala to tak priamo. Povedala iba, že ma čakajú lepšie časy.

Fero vojde do obchodu v Čalove a začne horko - ťažko lámanou maďarčinou vysvetľovať, čo si chce kúpiť. Predavačka mu vraví:

Môžete hovoriť po slovensky. Ja rozumiem.

No to nie! - odmietne rázne Fero. - Keď ja môžem počúvať tú vašu slovenčinu, tak aj vy môžete počúvať moju maďarčinu.

Manželka:

Už sa to s tebou nedá vydržať! Všetko robíš naopak!

Manžel:

Máš pravdu! Najprv som si ťa zobral a až teraz ťa spoznávam!

Muž pristihne svoju ženu s poštárom, ktorý má stiahnuté nohavice. Poštár sa snaží uhrať to do outu a hovorí:

-Pani! Buď mi to inkaso zaplatíte, alebo vám očúram koberec.

Žena stojí pred zrkadlom a vraví mu:

Zrkadlo, zrkadlo, povedz mi, kto je na svete najkrajší!

A začne sa pred ním nakrúcať. Zrkadlo odpovie rázne:

Odstúp - nevidím!

Dva dni som kosil trávu a aby som urobil radosť aj susedovi, pokosil som mu zemiaky.

